

CIUTAT DE LA ALEGRIA ESPERANÇA PER AL CONGO I EL MÓN

La República Democràtica del Congo ha estat l'escenari de molta violència des que va ser descoberta pels colons europeus. El motiu de tant de conflicte és la riquesa de recursos minerals, en particular minerals de conflicte, or i diamants. Al 1996 va començar la primera guerra que va durar fins al 1997 i la segona guerra va començar al 1998 i no va acabar fins al 2003. Durant aquests 7 anys de guerra van morir al voltant de 5.4 milions de persones. La gran barbàrie que es va cometre durant tots aquests anys va ser principalment patida per les dones. Milers de dones van ser víctimes de terrorisme sexual perpetrat per les faccions de les milícies combatents procedents de Rwanda i Uganda.

Violència sexual i Terrorisme sexual

Segons l'Organització Mundial de la Salut, la violència sexual inclou actes que van des de l'assetjament verbal a la penetració forçada i una varietat de tipus de coacció, des de la pressió social i la intimidació a la força física. El terrorisme sexual va més enllà de la violència sexual perquè existeix en un context de conflicte. Diana EH Russell,

acadèmica i sociòloga especialitzada en els drets de la dona, considera que s'entén per terrorisme sexual la violació, la tortura, la mutilació, l'esclavitud sexual, l'abús sexual infantil incestuós i extra familiar, maltractament físic i emocional i casos seriosos d'assetjament sexual.

L'ús de la violació durant la guerra no és un producte de conflictes, sinó que és una estratègia militar planejada i deliberada pels qui el perpetren. El terrorisme sexual és una arma tova amb un doble objectiu, el desplaçament forçat i la impossibilitat de retornar al seu poble. El primer objectiu és que en violar les dones infonen terror a la població amb la intenció de forçar-ne el desplaçament. El segon propòsit és reduir la possibilitat de tornar al infligir humiliació i vergonya a la comunitat.

En conflictes com la guerra a Iugoslàvia i el genocidi a Rwanda, el terrorisme sexual va arrasar gran part de la societat. L'objectiu principal de les milícies armades, en perpetrar el terrorisme sexual, és destrossar la societat. Com que les mares són essencials a la família, una vegada aquestes són violentades i humiliades davant de la seva família les dones són expulsades de la seva comunitat. Els nens esdevenen orfes i presa fàcil per a les milícies. Aquesta realitat ha devastat la societat a països com Iugoslàvia, Rwanda i RD Congo.

Experiència de dones violades a RDC

La dona és el fonament de la família i de la comunitat. Això és particularment cert a molts països de l'Àfrica com la RD Congo. Durant les guerres del Congo, les milícies violaven les dones davant dels seus marits i fills per humiliar-les i, per tant, destruïen la família. Cada vegada que una milícia entrava en un poble el primer que feia era violar les dones i després matar els homes. Aquest és un clar exemple de terrorisme sexual. Els grups armats utilitzaven els cossos de les dones com a camps de batalla. Les mutilaven, violaven i destruïen. Per tant, destruïen la comunitat i la família. Això es va replicar a cada poble de l'est de RD Congo durant 16 anys.

La història de Jane, una de les supervivents de terrorisme sexual, és particularment cruel. Una nit, un grup armat va entrar a la casa del seu oncle i se la van emportar a ella i al seu oncle a la jungla on van mutilar a aquest últim i després a ella la van violar en grup. Després de la violència se'n van anar, Jane es va quedar lligada a un arbre sota el cos del seu oncle mort durant un mes. Segons ella quan els "soldats bons", les tropes de la Missió de l'ONU a la RD Congo, la van trobar, estava embarassada d'un mes. Va tornar al seu poble, però la seva família ja no hi era, per tant, es va quedar a la casa dels seus veïns. Al cap de set mesos d'embaràs, unes milícies la van segrestar i li van forçar el part. El seu fill era mort, el van treure, però part del fetus es va quedar al seu cos. Quan va arribar a l'hospital van pensar que moriria.

Christine Schuler-Deschryver i las supervivents de violencia sexual de la Ciutat de la Alegria

Font: Fundació Panzi (Fundació del Dr. Mukwege)

No obstant, va sobreviure, després d'haver estat set anys hospitalitzada i va formar part de la primera promoció de la Ciutat de l'Alegria. Actualment és una líder a la Ciutat de l'Alegria.

Ciutat de l'Alegria

La Ciutat de l'Alegria va néixer al 2011 perquè el ginecòleg Denis Mukwege va veure que la història de Jane no era única, sinó que era una de les milers de dones que havien estat víctimes del terrorisme sexual. Christine Schuler-Deschryver, filla de pare coló i mare congoleesa, és supervivent de la guerra del Congo i va esdevenir directora de la Ciutat de l'Alegria. Juntament amb Eve Ensler, supervivent de violència sexual i dramaturga, van fundar la Ciutat de l'Alegria.

La Ciutat de l'Alegria és un santuari on les dones que han patit terrorisme sexual reneixen i s'empoderen per esdevenir ames de la seva vida. Aquest projecte sorgeix de la necessitat d'ajudar a les víctimes de violència sexual després de la guerra al Congo. Moltes sortien de l'hospital sense un lloc on anar. Per tant, el Dr. Mukwege, Ms. Schuler-Deschryver i Ms. Ensler van crear una llar per a les supervivents i òrfenes de la guerra. Van desenvolupar un programa compost per tallers per transformar el dolor en poder i la por en alegria. Hi ha tallers d'apoderament, autodefensa, anatomia de la vagina entre d'altres.

L'objectiu final és que les dones superin els seus traumes i es transformin en líders de les seves comunitats perquè tornin a la societat amb eines que les permetin defensar-se i defensar-ne d'altres. La sororitat que es crea entre les dones que han sobreviscut situacions cruels semblants és fonamental per a la sanació. Cada any 180 dones es graduen de la Ciutat de l'Alegria.

Són 180 dones que tornen a la societat preparades per sembrar i liderar el canvi amb l'objectiu final d'evitar que els Congolesos i les Congoleses tornin a patir violència.

La Ciutat de l'Alegria és un exemple magnífic de com es pot superar el trauma col·lectiu d'una societat i transformar-lo en canvi positiu que arriba a tots els grups de la societat. Al voltant del món hi ha moltes dones que han patit violència sexual i és essencial que programes com el de la Ciutat de l'Alegria estiguin a la seva disposició.

Marta Marcos Salleras,

colaboradora en Fuente de Vida

Font principal: Documental “Ciudad de la Alegría”,
que està disponible en Netflix.

Link del trailer:

https://www.youtube.com/watch?v=MNyOMG_iy0Y&ab_channel=Netflix

Publicat per:

Amb el suport de:

Via Laietana, 51, entlo.3ª. 08003 Barcelona
Tels.: 93 301 39 90 – (31 98) Fax: 93 317 57 68
e-mail: info@anue.o

